

Prof. dr hab. Jerzy Dajka,
Wydział Nauk Ścisłych i Technicznych,
Uniwersytet Śląski w Katowicach

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr. Michała Oszmańca

Postępowanie habilitacyjne dr. Michała Oszmańca prowadzone jest na podstawie jednotematycznego cyklu publikacji „Kwantowa informacja przy ograniczonych zasobach”, na który składają się następujące prace:

I. M. Oszmaniec, R. Augusiak, C. Gogolin, J. Kołodyński, A. Acín, M. Lewenstein, Random Bosonic States for Robust Quantum Metrology, Physical Review X 6 (4), 041044 (2016)

II. S. Altenburg, M. Oszmaniec, S. Wölk, and O. Gühne, Estimation of gradients in quantum metrology, Phys. Rev. A 96, 042319 (2017)

III. M. Oszmaniec, Z. Zimboras, Universal Extensions of Restricted Classes of Quantum Operations, Phys. Rev. Lett. 119, 220502 (2017)

IV. M. Oszmaniec, D. J. Brod, Classical simulation of photonic linear optics with lost particles, New J. Phys. 20, 092002 (2018)

V. M. Oszmaniec, L. Guerini, P. Wittek, A. Acín, Simulating Positive-Operator-Valued Measures with Projective Measurements, Phys. Rev. Lett. 119, 190501 (2017)

VI. M. Oszmaniec and T. Biswas, Operational relevance of resource theories of quantum measurements, Quantum 3, 133 (2019)

Na wstępie należy podkreślić, że osiągnięcie naukowe będące podstawą postępowania habilitacyjnego opublikowane zostało w znakomitych czasopismach, cieszących się poważaniem środowiska naukowego. Osiągnięcie naukowe powstało we współpracy z uznanymi naukowcami o dorobku naukowym, których wkład w rozwój dyscypliny trudno byłoby przecenić. Należy zaznaczyć, że zarówno na podstawie załączonych oświadczeń jak i autoreferatu załączonego do wniosku można jednoznacznie i bezsprzecznie wskazać dr. Michała Oszmańca jako autora osiągnięcia naukowego będącego podstawą postępowania habilitacyjnego.

Badania dr Michała Oszmańca wychodzą naprzeciw potrzebom związanym z koniecznością urealnienia szeroko rozumianej teorii informacji kwantowej oraz jej możliwie kompletnego i szybkiego przejścia z grupy badań teoretycznych do grupy badań stosowanych. Dr Oszmaniec w swoich pracach mierzy się z bardzo ważnymi i palącymi pytaniami, między innymi o to w jaki sposób dekoherencja oraz inne niedoskonałości obecne w realistycznych układach kwantowych wpływają na efektywność protokołów kwantowych. Kolejną szeroką klasą problemów rozważanych i rozwiązywanych przez dr. Oszmańca są zagadnienia związane z efektywnym wykorzystywaniem możliwości protokołów kwantowych do realizacji wybranych zadań informacji kwantowej sytuacji, gdy zasoby, którymi się dysponuje są ograniczone.

Wniosek habilitacyjny, oprócz osiągnięcia naukowego, zawiera obszerny i starannie zredagowany autoreferat, w którym dr Michał Oszmaniec szczegółowo i przystępnie wprowadza w dziedzinę badań, w której osiągnął swoje wyniki oraz prezentuje osiągnięcie wskazując jednoznacznie najważniejsze wyniki, ich szerszy kontekst w odniesieniu do dziedziny wiedzy i innych prowadzonych przez dr. Oszmańca badań.

Należy podkreślić, że grupa publikacji, które składają się na osiągnięcie naukowe, będące podstawą prowadzonego postępowania habilitacyjnego stanowi - bez najmniejszych wątpliwości - cykl jednotematyczny. Cecha ta, uwypuklona w autoreferacie, znakomicie zilustrowana jest na *Rysunku 2.*, który bardzo trafnie uwzględnia wzajemne powiązania prac będących osiągnięciem naukowym.

Badania dr Michała Oszmańca składające się na osiągnięcie naukowe można zaklasyfikować do trzech grup. Pierwsza dotyczy metrologii kwantowej a w szczególności tematów ujętych w pracach [I] oraz [II] osiągnięcia. Druga grupa zagadnień, opisywana w pracach [III] oraz [IV], bezpośrednio dotyczy obliczeń kwantowych, trzecia zaś kwantowego pomiaru w pracach [V] oraz [VI]. Warto zaznaczyć, że powyższa klasyfikacja obejmuje wszystkie etapy szeroko rozumianego przetwarzania kwantowej informacji obrazowo ujętych na *Rysunku 1.* w autoreferacie. Oznacza to, że badania dr. Oszmańca mają charakter holistyczny a uzyskane wyniki mają i będą mieć znaczenie dla wielu sub-dyscyplin związanych z kwantową informacją.

Analizując bardziej szczegółowo tematykę osiągnięcia naukowego będącego podstawą prowadzonego postępowania habilitacyjnego, na szczególne – w mojej ocenie - uznanie zasługują wyniki dotyczące wpływ dekoherencji i innych typów niedoskonałości na wybrane protokoły kwantowe. W szczególności, analizowany w pracy [I] wpływ szumu depolaryzującego na użyteczność metrologiczną typowych stanów bozonowych [I] oraz (cf. [II]) szumu defazującego dla estymacji gradientu pola magnetycznego dla przestrzenie rozmieszczonych cząstek oddziałujących z tym polem magnetycznym. Kompleksowe wyniki dotyczące użyteczności losowych stanów kwantowych w metrologii uzyskane w pracy [I] przyczyniają się do zrozumienia roli splątania kwantowego dla metrologii oraz otwierają możliwości dalszych badań, zaś użyteczność wyników dotyczących wyznaczenia gradientu pola magnetycznego, będące propozycją praktycznej implementacji metrologii kwantowej, alternatywną w stosunku do standardowych, wychodzą naprzeciw potrzebom medycznej diagnostyki obrazowej.

Prace [III, IV] wchodzące w skład osiągnięcia dotyczą obliczeń kwantowych w modelach

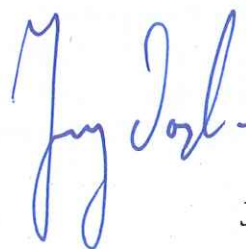
obliczeń opartych o cząstki nierozróżnialne. Osiągnięcie uniwersalności, pełna kontrola nad układem kwantowym pozwalająca implementować najszerszą klasę operacji stanowi ważny cel badań w kwantowej informacji. Głównym wynikiem pracy [III] jest określenie dla wybranych rodzin ograniczonych bramek kwantowych systematycznych klasyfikacji odpowiednich bramek rozszerzających. Dalsze badania dotyczyły efektywnych metod klasycznej symulacji wybranych eksperymentów [IV]. Uzyskane wyniki są bardzo ważne ze względu na ich stosowalność i bardzo użyteczne ze względu na ich ogólność i ewentualność ich klasycznej symulowalności [IV].

Bardzo istotna część badań i wyników składających się na habilitacyjne osiągnięcie naukowe dr Michała Oszmańca dotyczy zagadnień związanych z oceną efektywności protokołów kwantowych wykonywanych przy ograniczonych zasobach a w szczególności ograniczonych pomiarów kwantowych, z którymi mamy do czynienia, gdy nie można zaimplementować dowolnych schematów pomiarowych dopuszczalnych przez teorię kwantów. W szczególności w pracy [V] w systematyczny sposób wskazano klasę pomiarów uogólnionych, które można symulować za pomocą pewnych pomiarów rzutowych. W pracy [IV] przedstawia się natomiast zarys teorii zasobów dla POVM, skonstruowanej w oparciu o wypukłe podzbiory pomiarów na przestrzeniach skończone wymiarowych. Otrzymane wyniki wskazują na 'użyteczność' niedoskonałych, z racji występujących ograniczeń, zasobów i, w mojej ocenie, stanowią bardzo istotny wkład w rozwój informacji kwantowej w jej przyszłej, praktycznej odsłonie, niekoniecznie w największej i uniwersalnej skali.

Istotnym elementem autoreferatu załączonego do wniosku habilitacyjnego są jasno określone, ambitne, ale realistyczne plany badawcze, które dotyczą najważniejszych problemów, których rozwiązania podejmie się, jak deklaruje, dr Michał Oszmaniec w najbliższej przyszłości. Ich znaczenie dla rozwoju technik kwantowego przetwarzania informacji jest kluczowe, gdyż dotyczy praktycznej użyteczności oraz na ograniczeniach komputerów kwantowych w niedalekiej przyszłości, a więc tego, co w przewidywalnym horyzoncie może przełożyć się na istotny przełom w najszerzej rozumianej dziś teorii informacji i informatyce.

Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę wniosku habilitacyjnego dr Michała Oszmańca jest dziełem spójnym i pełnym. Zawiera ono jasno określony i kompletny fragment badań, których poziom oraz osiągnięte wyniki świadczą o jednoznacznie ponadprzeciętnej dojrzałości naukowej Autora. Uważam, że zarówno przedstawione osiągnięcie naukowe, jak i pozostały dorobek dr Michała Oszmańca wskazują na zasadność nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego, co mniejszym gorąco rekomenduję.

Z poważaniem,

Jerzy Dajka